

Sygn. akt **XXVII Ca 1610/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Adrianna Szewczyk-Kubat (spr.)
Sędziowie:	SO Agnieszka Fronczak SR del. Miłosz Konieczny
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Ślebzak

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa G. K.

przeciwko (...) Publicznemu Szpitalowi (...) im. prof. W. O. Centrum Medycznego (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt II C 2483/14

- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym w ten tylko sposób, że zasądzoną kwotę 10.195,25 (dziesięć tysięcy sto dziewięćdziesiąt pięć 25/100) złotych obniża do kwoty 10.027,25 (dziesięć tysięcy dwadzieścia siedem 25/100) złotych;
- w pozostałym zakresie oddala apelację;
- znosi wzajemnie między stronami koszty procesu w instancji odwoławczej.

SSR Miłosz Konieczny SSO Adrianna Szewczyk – Kubat SSO Agnieszka Fronczak

,Sygn. akt XXVII Ca 1610/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 maja 2014 roku powódka G. K. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Publicznego Szpitala (...) im. prof. W. (...) z siedzibą w W. kwoty 10.093,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 maja 2014 roku do dnia zapłaty, a także kwoty 167,99 zł stanowiącej równowartość 40 euro tytułem rekompensaty za koszty odzyskania wierzytelności oraz kosztów postępowania, w

tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, iż pozwany zakupił u powódki towary, za które zostały wystawione faktury VAT na łączną kwotę 9 377,57 zł. Pomimo upływu terminu płatności, strona pozwana nie uregulowała należności. Powódka dochodziła również zapłaty kwoty 715,60 zł tytułem odsetek za opóźnienie obliczonych ze stanem na dzień 22 maja 2014 roku oraz kwoty 167,99 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskania wierzytelności zgodnie z ustawą o terminach zapłaty w transakcjach handlowych z dnia 08 marca 2013 roku. W dniu 28 kwietnia 2014 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty należności wynikających z faktur wraz z należnymi odsetkami.

Nakazem zapłaty z dnia 22 sierpnia 2014 roku, wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie II Nc 3529/14 Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę dochodzoną niniejszym pozwem wraz z odsetkami oraz kosztami postępowania.

W dniu 19 września 2014 roku pozwany złożył sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, w którym zaskarżył w całości nakaz zapłaty, wniósł o oddalenie powództwa ponad kwotę 10.195,25 zł, oznaczenie sposobu wykonania zobowiązania poprzez zapłatę żądanej kwoty w 2 ratach miesięcznych oraz o nie obciążanie pozwanego kosztami postępowania. Wskazał, iż dokonał zapłaty kwoty 60,48 zł za dochodzone w niniejszym postępowaniu roszczenie w dniu 12 grudnia 2013 roku, które zostało opłacone w terminie, więc niezasadne jest żądanie odsetek od ww. kwoty liczonych od dnia 13 września 2013 roku do dnia 22 maja 2014 roku tj. kwoty 5,43 zł oraz dalszych odsetek. Pozwany podkreślił, że nie unika płacenia zobowiązań, a przejściowe opóźnienia w regulowaniu zobowiązań nie wynikają z winy placówki. Ostatecznie pozwany zawsze realizuje w całości swoje zobowiązania w stosunku do kontrahentów, w tym do powódki. Ponadto pozwany wskazał na bardzo trudną sytuację, w której się znajduje jako jednostka publicznej służby zdrowia, do której statutowych zadań należy niesienie pomocy ciężko chorym ludziom, a nie prowadzenie działalności komercyjnej nastawionej na osiągnięcie zysku.

Pismem z dnia 21 stycznia 2015 roku pełnomocnik powódki cofnął powództwo co do kwoty 65,91 zł w związku ze spłatą pozwanego uiszczoną przed dniem wniesienia pozwu, podtrzymując żądanie co do kwoty 10.195,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 10.027,25 zł od dnia 23 maja 2014 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Do zakończenia postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

Wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2015 roku w sprawie II C 2483/14 Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.195,25 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od kwoty 10.027,25 zł od dnia 23 maja 2014 roku do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie postępowanie w sprawie umorzył oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.922 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego, w tym kwotę 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny i przeprowadził rozważania prawne:

W dniu 13 lutego 2012 roku G. K., prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) zawarła z (...) Publicznym Szpitalem (...) im. prof. W. (...) z siedzibą w W. umowę nr (...), przedmiotem której był zakup i dostawa krążków antybiogramowych i płytek do oznaczania lekowrażliwości, zgodnie z tabelą asortymentowo-cenową stanowiącą załącznik do wskazanej umowy.

Na podstawie powyższej umowy, powódka wystawiła faktury VAT o następujących numerach:

- FS- (...) z dnia 25 września 2013 roku, na kwotę 1 444,85 zł z datą płatności oznaczoną na dzień 24 grudnia 2013 roku;
- FS- (...) z dnia 01 października 2013 roku, na kwotę 897,62 zł z datą płatności oznaczoną na dzień 30 grudnia 2013 roku;

- FS- (...) z dnia 14 października 2013 roku, na kwotę 451,98 zł z datą płatności oznaczoną na dzień 13 listopada 2013 roku;
- FS- (...) z dnia 28 października 2013 roku, na kwotę 613,28 zł z datą płatności oznaczoną na dzień 27 listopada 2013 roku;
- FS- (...) z dnia 29 października 2013 roku, na kwotę 367,61 zł z datą płatności oznaczoną na dzień 28 listopada 2013 roku;
- FS- (...) z dnia 04 czerwca 2013 roku, na kwotę 1.542,27 zł z datą płatności oznaczoną na dzień 02 września 2013 roku;
- FS- (...) z dnia 04 czerwca 2013 roku, na kwotę 602,64 zł z datą płatności oznaczoną na dzień 02 września 2013 roku;
- FS- (...) z dnia 23 lipca 2013 roku, na kwotę 427,82 zł z datą płatności oznaczoną na dzień 22 sierpnia 2013 roku;
- FS- (...) z dnia 30 lipca 2013 roku, na kwotę 602,64 zł z datą płatności oznaczoną na dzień 29 sierpnia 2013 roku;
- FS- (...) z dnia 13 sierpnia 2013 roku, na kwotę 60,48 zł z datą płatności oznaczoną na dzień 12 września 2013 roku;
- FS- (...) z dnia 26 sierpnia 2013 roku, na kwotę 602,64 zł z datą płatności oznaczoną na dzień 25 września 2013 roku;
- FS- (...) z dnia 29 sierpnia 2013 roku, na kwotę 1.161,10 zł z datą płatności oznaczoną na dzień 28 września 2013 roku;
- FS- (...) z dnia 10 września 2013 roku, na kwotę 602,64 zł z datą płatności oznaczoną na dzień 10 października 2013 roku.

Pismami z dnia 28 kwietnia 2014 roku, nadanymi 30 kwietnia 2014 roku w placówce pocztowej operatora publicznego, pełnomocnik powódki wezwał pozwanego do uregulowania należności wynikających z powyżej wskazanych faktur VAT na łączną kwotę 9.377,57 zł wraz z należnymi odsetkami.

(...) Publiczny Szpital (...) im. prof. W. (...) z siedzibą w W. w dniu 12 września 2013 roku dokonał spłaty części roszczenia głównego wynikającego z faktury VAT nr: F. (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie wskazanych dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, albowiem żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawdziwości, a Sąd analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dopatrywał się okoliczności mogących skutkować powstaniem wątpliwości co do ich prawdziwości. Nadto, powyżej opisany stan faktyczny w całości nie był sporny pomiędzy stronami. Wszystkie powołane okoliczności Sąd Rejonowy uznał za ustalone na zasadzie art. 229 i 230 k.p.c.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka dochodziła wynagrodzenia za wykonanie usługi na podstawie zawartej z pozwanym umowy na zakup i dostawę krążków antybiogramowych i płytek do oznaczania lekowrażliwości oraz rekompensaty za koszty odzyskania wierzytelności.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2013 r., poz. 403) wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. W przypadku gdy koszty odzyskiwania należności poniesione z tytułu opóźnień w zapłacie w transakcji handlowej przekroczą kwotę, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje zwrot tych kosztów, w tym kosztów postępowania sądowego, pomniejszonych o tę kwotę.

W myśl art. 6 k.c., strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Po zastosowaniu tej zasady do realiów niniejszej sprawy wynikało, że to powódka w celu uzyskania korzystnego dla siebie wyroku powinna wykazać, iż na pozwanym ciążył obowiązek zapłaty na jej rzecz kwoty dochodzonej pozwem, przy czym w niniejszej sprawie stan faktyczny był niesporny, ponieważ pozwany przyznał fakt zakupu towarów od powódki.

Zgodnie z przepisem art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. W sytuacji, gdy powódka dostarczyła pozwanemu towar zgodnie z umową, to służyło jej roszczenie o zapłatę ceny.

Wysokość należności strony powodowej wynikała z niekwestionowanych faktur VAT.

Roszczenie powódki o zapłatę odsetek ustawowych za zwłokę w uiszczeniu ceny również nie było kwestionowane co do zasadności. Żądanie zasądzenia odsetek znalazło podstawę prawną w art. 481 § 1 k.c.

Powódka przedłożyła do akt sprawy faktury VAT za wykonanie poszczególnych zamówień oraz przedsądowe wezwanie do zapłaty. Powyższe potwierdził również sam pozwany, który nie kwestionował żądania powódki.

Wobec tego, roszczenia powódki co do zasady należało uznać za uzasadnione. W tym miejscu stwierdzić należało, iż pismem z dnia 21 stycznia 2015 roku pełnomocnik powódki cofnął powództwo w zakresie kwoty głównej co do kwoty 65,91 zł, podtrzymując żądanie co do kwoty 10.195,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 10.027,25 zł od dnia 23 maja 2014 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu według norm przepisanych.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia- aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (§ 4). W myśl art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód ze skutkiem prawnym cofnął pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbyteczne lub niedopuszczalne.

Mając na uwadze okoliczność, iż roszczenie powódki było niesporne tak co do zasady, jak i co do wysokości, a także fakt cofnięcia powództwa w zakresie kwoty głównej, Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 10.195,25 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od kwoty 10.027,25 zł od dnia 23 maja 2014 roku do dnia zapłaty. W pozostałej części, co do żądania kwoty głównej 65,91 zł, powództwo należało umorzyć na podstawie art. 203 w zw. z art. 355 par. 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy rozstrzygnął zgodnie z normą wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu.

Sąd Rejonowy nie uwzględnił wniosku pozwanego o rozłożenie zasądzonego świadczenia na dwie raty, płatne miesięcznie. Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia zasądzonego świadczenia jest możliwe tylko "w szczególnie uzasadnionych wypadkach". Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (M. Jędrzejewska (w opracowaniu I. Gudowskiego) (wz) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 35; zob. też E. Gapska, Czynności..., s. 134; A. Góra-Błaszczkowska, Orzeczenia..., s. 40; M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego..., s. 422). W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy nie dopatrył się szczególnie uzasadnionego wypadku, o którym mowa w cytowanym przepisie. Wskazać należało, że pozwany miał świadomość zaległości finansowych względem powódki.

Sąd Rejonowy nie uwzględnił tym samym wniosku pozwanego o odstąpienie od obciążenia go kosztami procesu. W przeświadczeniu tego Sądu, w przedmiotowej sprawie nie zachodził wypadek szczególnie uzasadniony warunkujący odwołanie się do zasady słuszności przy rozstrzygnięciu o kosztach procesu, o jakiej mowa w art. 102 k.p.c. Odstępstwo od zasady odpowiedzialności za wynik sprawy na rzecz zasady słuszności wymagało rozważenia wszystkich okoliczności sprawy i wskazania wypadku szczególnie uzasadnionego. Z uwagi na szczególny, wyjątkowy charakter tego unormowania nie dopuszcza się wykładni rozszerzającej (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 stycznia 1974 r. II CZ 223/73, niepubl.). Jak natomiast wyjaśniał Sąd Apelacyjny w Szczecinie (wyrok z dnia 21 listopada 2013 roku, I ACa 672/13, LEX nr 1394250) sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowiła podstawy zwolnienia na podstawie art. 102 k.p.c. od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego. W wyroku z dnia 08 stycznia 2013r., (sygnatura akt I ACa 697/12, opubl. (...) pod numerem (...)), Sąd Apelacyjny w Warszawie stanął na stanowisku - aprobowanym przez Sąd Rejonowy orzekający w niniejszej sprawie – iż do kręgu „wypadków szczególnie uzasadnionych” należą również okoliczności związane z samym przebiegiem procesu.

Apelację od wyroku złożył pozwany, który zaskarżył wyrok w części uwzględniającej powództwo ponad kwotę 10.027,25 zł oraz w zakresie zasądzonych odsetek ustawowych od kwoty 167,99 zł od dnia 23 maja 2014 roku do dnia zapłaty i w zakresie pkt 3 dotyczącego kosztów postępowania.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego:

a) naruszenie art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, (Dz. U. z 2013 r. poz. 403) przez jego niezastosowanie poprzez zasądzenie kwoty 167,99 zł stanowiącej równowartość kwoty 40 euro przysługującej tytułem rekompensaty za poniesione koszty odzyskania należności;

b) naruszenie art. 10 ust. 1 ustawy z 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, (Dz. U. z 2013 r. poz. 403) przez jego błędną wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie, poprzez zasądzenie kwoty 167,99 zł stanowiącej równowartość kwoty 40 euro przysługującej tytułem rekompensaty za poniesione koszty odzyskania należności na podstawie art. 10 ustawy;

c) art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie do kosztów procesu pomimo zaistnienia szczególnego przypadku uzasadniającego nieobciążanie pozwanego kosztami procesu.

Mając powyższe na uwadze pozwany wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez jego uchylenie w zakresie uwzględniającym powództwo ponad kwotę 10.027,25 zł oraz w zakresie odsetek ustawowych naliczanych od kwoty 167,99 zł od dnia 23 maja 2014 roku do dnia zapłaty; odstąpienie od obciążania pozwanego Szpitala jakimikolwiek kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego na zasadzie art. 102 k.p.c.

Powódka wносиła o oddalenie apelacji i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

W pierwszej kolejności należało podkreślić, iż apelacja została skierowana jedynie do kwoty 167,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 maja 2014 roku do dnia zapłaty i do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Dlatego też tylko w tym zakresie orzeczenie Sądu I instancji podlegało kontroli instancyjnej Sądu Okręgowego.

Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska strony powodowej, że skoro zaskarżona kwota została zasądzona w ramach kosztów odzyskania wierzytelności w oparciu o przepisy ustawy z 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, (Dz. U. z 2013 r. poz. 403), to w istocie zawierała się w kosztach postępowania, a więc w tym zakresie

przysługiwało pozwanemu zażalenie, a nie apelacja, a zażalenie jako wniesione po upływie właściwego dla tego środka zaskarżenia terminu powinno podlegać odrzuceniu. Sąd Okręgowy nie miał bowiem wątpliwości, że art. 10 w/w ustawy zawiera podstawę dla formułowania niezależnego roszczenia, tj. rekompensaty za koszty odzyskania wierzytelności, które nie pozostaje w zależności od rzeczywistych kosztów jej odzyskania, w tym od kosztów postępowania sądowego i de facto nie stanowi elementu tych kosztów. Potwierdza to zresztą uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015r. III CZP 94/15, w której wyraźnie Sąd ten stwierdził, iż rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2013, poz. 403), przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione.

Należało także zważyć, że w samym pozwie kwota 167,99 została wymieniona jako element żądania głównego pozwu. Tym samym również w zakresie tej sumy pozwanemu przysługiwała apelacja, której termin wniesienia został zachowany.

Przechodząc do rozpoznania zarzutów apelacyjnych Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że umowa między stronami postępowania będąca podstawą roszczenia została zawarta w dniu 13 lutego 2012 roku, a więc w okresie obowiązywania ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. poz. 1323, z 2004 r. poz. 177, 959 i 1808 oraz z 2009 r. poz. 1241). Z kolei obecna ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych weszła w życie 8 kwietnia 2013r.

Natomiast zgodnie z art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 403) do transakcji handlowych zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosować należało przepisy dotychczasowe, podobnie w przypadku transakcji handlowych zawieranych w wyniku przeprowadzenia postępowań o udzielenie zamówienia publicznego, na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych, wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosowano przepisy dotychczasowe. Obydwie ustawy, tj. zarówno ustawa z 2003r., jak i z 2013r. definiują przy tym tak samo pojęcie „transakcji handlowej”. Jest to umowa między kontrahentami. Z tych względów z uwagi na datę zawarcia umowy stron w niniejszej sprawie zastosowanie powinna mieć ustawa z 2003r. Ustawa ta zaś nie zawierała przepisu analogicznego do art. 10 ustawy z 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych pozwalającego na przyznanie stosownej rekompensaty, co spowodowało, że nie istniała podstawa prawna dla zasądzenia tej kwoty w niniejszym postępowaniu.

Sąd Okręgowy nie podzielił z kolei stanowiska pozwanego co do możliwości zastosowania art. 102 k.p.c. Sam fakt prowadzenia przez szpital działalności o charakterze publicznym nie powinien dawać podstawy dla przerzucenia na kontrahentów kosztów postępowania prowadzonego w celu uzyskania zapłaty za świadczone przez nich usługi lub dostarczone towary (tak też SN w wyroku z dnia 4 listopada 2011r. I CSK 799/10). W przeciwnym razie jedna ze stron postępowania zostałaby niesłusznie uprzywilejowana kosztem drugiej strony procesu.

Co więcej, przepis art. 102 k.p.c. stanowi wyjątek od ogólnej zasady wyrażonej w art. 98 k.p.c., wymagający dla prawidłowego zastosowania odniesienia się do okoliczności konkretnej sprawy. Uznanie, że dana grupa podmiotów nie powinna być w ogóle obciążana kosztami postępowania stoi w sprzeczności z ratio legis tego przepisu.

Niewątpliwie także zła kondycja finansowa nie jest wystarczającą przesłanką dla uznania, że w sprawie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające nie obciążanie dłużnika kosztami postępowania (tak też SN w postanowieniu z dnia 24 października 2013r. IV Cz 61/13).

Pozwany zaś nie wskazał na inne istotne z punktu widzenia zastosowania art. 102 k.p.c. okoliczności sprawy. Bezsprzecznie był wzywany przed wytoczeniem powództwa do spłaty zadłużenia, czego nie uczynił. W aktach postępowania brak było także dowodów, iż w miarę możliwości był gotów w tym zakresie do współpracy z którymkolwiek z powodów. Kwota przez niego uiszczona w skali całej należności stanowiła natomiast kwotę znikomą i nie miała większego znaczenia dla zobowiązania.

Z tych względów Sąd Okręgowy uznał za częściowo zasadną apelację pozwanego i w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c. dokonał odpowiedniego obniżenia kwoty zasądzonej wyrokiem Sądu I instancji, natomiast w pozostałym zakresie ją oddalił.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c. biorąc pod uwagę, że apelacja pozwanego była częściowo zasadna.